

- Не. Нищо не мисля. Защото знам, че да я питам ден и нощ, да я бия, да я убия - нищо няма да каже.

- Но, вих - очите са черни като на майка му - каза Иваница и погледна тъмнохосата Белослава в люлката.

- Да, Верно е. Така го обикнах това дете... А не знам дали е мое...

Княз Белета стисна челото си като безумен.

- Защо? Уверен ли си?

- Не, нищо не знам. Или не. Знам това, което знаеш и ти. И всички. Когато след сватбата на Мария... Боя да я прести... Да, когато след сватбата Иванко продължи без причина да идва у нас - аз го изгоних. Зоя на рече нищо. Ни упрек, ни сълза. Но, не знам... Съмнението е по-лоше от най-лошата истина... О! Иваница, да знаех - бих го удушил с ней тия си ръце...

- Не си прави сам ядове, Белета, - каза князът и въздъхна. Мисълта му отлетя веднага към собствената му мъка.

Мария бе отнесла в граба и тайната скръб на сърцето си. Защо, защо не ѝ бе казал всичко за Ефросина... Съмнението е по-лоше и от най-лошата истина... Прав беше Белета. Ах, Мария заслужаваше повече обич, повече преданост... Какво разбра бедното момиче от краткия си живот с него? Но това бяха вече празни съжаления... Миналото не се зръщеше...

Зоя влезе на пръсти и се усмихна.

- Спи ли още Белослава?

Иваница стана и подаде малката Мария на ромейката. Взе кожената си шапка.

- Остани да обядваш с нас - каза ~~князът~~ ^{Зоя}.

- Отива^м на лов, - отговори князът и се сбогува

Там, в безлистните гори на Орловец, сред тъжното опустошение на есента, облегат доп дънера на един огромен дъб, Ива-